

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa H. Spółki z o.o. w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Celnego w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 4050 (cztery
tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację powoda – H. Spółka z o.o. z siedzibą w W. przeciwko Skarbowi Państwa – Naczelnikowi Urzędu Celnego w P. od wyroku Sądu Rejonowego w P. oddalającego powództwo o zapłatę.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku powód uzasadniał wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna Sąd Najwyższy działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.). Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien przedstawić argumentację jurydyczną pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje przywołana w nim przesłanka. (postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, nie publ. i z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, nie publ.). W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga to uzasadnienia, że przedstawione zagadnienie prawne jest istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien przede wszystkim jasno określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem, czy stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i wskazać czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury.

Wymagania tego nie spełnia ogólne jedynie określenie przez stronę skarżącą zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, jako problemu interpretacji charakteru prawnego przepisów

ustawy hazardowej i powołanie się na występujące na gruncie odpowiedzialności karnoskarbowej za czyn z art. 107 § k.k.s. niejasności w odniesieniu do kwestii techniczności przepisów ustawy hazardowej. Natomiast wskazując na rozbieżność w orzecznictwie sądowym z powołaniem się na stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 października 2014 r. powódka pominęła późniejszy, znany już w chwili wniesienia skargi kasacyjnej, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 marca 2015 r., P 4/14 (PTK-A 2015, nr 3, poz. 30), który uznał art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540 ze zm. – dalej u.g.h.) za zgodny z Konstytucją oraz stanowisko prawne sformułowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego odnoszące się do możliwości uznania przepisów art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 u.g.h. za przepisy techniczne. Zgodnie z nim uznanie, że są to przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r., zmienionej dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006 r. nie daje podstawy do stwierdzenia naruszenia obowiązku ich notyfikacji, a tym samym nie przesądza o bezprawności (postanowienia SN z dnia: 20 listopada 2015 r., III CZP 82/15, nie publ. i z dnia 10 grudnia 2015 r., V 137/15 nie publ.).

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, tekst jedn. Dz.U. 2013 r., poz. 1150).